

Illustreret Folkeblad 1857

Jules Verne: «Paa Isen»

Un hivernage dans les glaces (1857)

Paa Isen.

I. Det sorte Slag.

Den gamle Præst i Dinkirchen stod den 12te Mai 18.. i Sakristiet beredt til, isørt sin Præstekjole, at træde frem for Alteret og læse den første stille Messe, da en Semand paa omtrent 60 Aar pludseligt traadte ind med et af Glæde straalende Ansigt.

„Hr. Pastor!“ raabte han. „Vent endnu et Dieblit.“

„Hvad bringer Dem saa tidligt til mig, Jean Cornbutte?“ svarede den Geistlige.

„En glædelig Begivenhed, der gjør mig saa fornøiet, at jeg kunde falde Dem om Halsen.“

„Nu, dertil bliver der vel Tid efter Messen.“

„Troer De da, at jeg vil lade Dem læse Messe?“

„Hvorfor ikke, Kloffen har jo allt idt tredie Gang!“

„Det angaaer ikke mig; De har jo lovet at ville med egen Haand velsigne min Son Louis' Forbindelse med min Søsterdatter Marie, og dette Dieblit er nu kommet. Ved Solopgang har Vagten paa Byttaarnet signaliseret „jeune Hardie“, som De har døbt vor Brig.“

„Jeg gratulerer af Hjertens Grund, min Hære Cornbutte,“ sagde Pastoren og aftog Stola og Gingulum. „Jeg veed, hvad jeg har lovet og Vikaren maa her træde i mit Sted. Jeg er Deres.“

„Og jeg lover Dem, at De ikke skal komme til at faste længe. Tillysningen har De jo besørget for længe siden, og De behøver blot at afsluttede ham for de Synder, man kan begaa mellem Himmel og Hav. Det var en hertilig Tanke, jeg der havde, at Brylluppet skulde finde Sted den Dag, min Son vendte tilbage, og at hans Fod kun

skulde bytte Skibsdækket med Kirkegulvet.“

„Træf saa Deres Anstalter, Cornbutte.“

„Jeg iler, Hr. Pastor. Paa Gjen- syn!“

Semanden gik med raske Stridt henimod sin Bolig, der laa ved Havnen. Jean Cornbutte havde erhvervet sig en smuk Formue; efterat han i lang Tid havde ført et Skib for en rig Rheeder i Havre, havde han nedsat sig i sin Fædrenehj, hvor han for egen Regning havde ladet bygge Briggen „La jeune Hardie“. Skibet var stedslykkeligt vendt hjem fra flere Reiser i de nordlige Farvande, og havde stedslyt sin Ladning af Tommer, Jern og Lære til gode Priser. Jean Cornbutte havde overgivet Kommandoen over samme til sin Son Louis, en modig Semand paa tredivte Aar, som havde det bedste Studsmaal fra alle de Kapitainer, under hvem han havde faret.

Marie, den unge Semand's Brud, talte neppe tyve Aar og var en smuk, elskelig Flaamlænderinde med nogle Draaber hollandsk Blod i sine Aarer. Hendes Moder havde døende anbeføet hende til sin Broder, Jean Cornbutte, og den brave Semand elskede hende som sin egen Datter, og saae i denne Forbindelse en Kilde til sand og varig Lykke.

Briggen's Ankomst sluttede en vigtig Handelsoperation. „La jeune Hardie“, som var seilet for tre Maanedes siden, vendte tilbage fra Bodo paa Nordkysten af Norge og havde saaledes hurtigt tilendebragt denne Reise.

Cornbutte fandt ved sin Hjemkomst Alt paa Beuene. Marie isørte sig, straalende af Glæde, sin Brudepynt.

„Ere vore Naboer allerede underrettede om vor Lykke?“ spurgte Marie.

„Alle ere satte i Kundskab derom. Hovedsagen er, at Du skynder Dig. Vore Venner vente ved Indgangen. Jeg vil invitere hele Mandstabet.“

„Hvor skulde vi vente paa Skibet?“ spurgte Marie.

„Derude ved Kysten. Vi gaa parvis, med Musikanterne i Spidsen.“

Marie traadte ind i sit lille Kammer, knælede endnu engang foran det lille Helgenbillede, der stod ved Væggen, og bad af sin inderste Sjæl. Derefter traadte hun festligt smykket og forfjønnet af Glæden hen til Mængden, der fra alle Sider trængte sig om hende med Vhkonstninger. Cornbutte gav derpaa Tegn til Opbrud.

Det festlige Tog ankom endelig under lydelig Jublen og hjertelige Vhkonstninger til Havnen. Veiret var herligt, og selv Solen syntes at tage Del i Glæden.

Dunkirkens Havnedæmning løber langt ud i Havet, og Bryllupstoget havde besat hele dens Bredde. Det strakte sig lige til det lille Hus paa Enden af samme, hvor Havnefogden boer.

Jean Cornbuttes Brig blev stedse mere tynlig. Binden blæste fra Nord og fyldte Seilene.

Jean Cornbutte stod paa den yderste Ende af Dæmningen med Rifferten i Haanden og havde nok at gjøre med at svare paa alle de nysgjerrige Spørgsmaal.

„Kan De allerede see Deres Søn, Kapitain?“

„Endnu ikke. Han er vel bestjæftiget i Kahytten.“

„Hvorfor heiser han ikke det trefarvede Flag?“

„Jeg veed det ikke, men han har vel sine Grunde derfor.“

„Giv mig Rifferten,“ sagde Marie, „jeg vilde saa gjerne see ham først.“

„Han er min Søn.“

„Du har nu havt ham i tredive Aar, og han er nu først min Brudgom!“

Nu kunde man tydeligt see Skibet med blotte Øine, og Matroserne gjorde Forberedelser til at kaste Anker. Man

kunde see Mandskabet klattre op i Lougværket. Men hverken Marie eller Jean havde endnu seet Briggens Kapitain.

„I Sandhed, jeg faaer Die paa Styrmanden, André Basling!“ udbød Clerbaut.

„Og Fidel Misonne, Commermanden.“

„Og vor Ven, Benellan!“ sagde en Kone, ude af sig selv af Glæde.

„La jeune Hardie“ var nu neppe tre Favne fra Land, da et sort Flag langsomt heistes paa Briggens Mast.

En Gysen gienneføer de Tilstedeværende og den unge Brud faldt sammen. Briggen løb langsomt ind i Havnen; dnb Stilhed herskede ombord. Snart var Briggen forbi Spidsen af Havnedæmningen. Marie, Jean og alle Venner ilte hen til Quaien, hvor den maatte lægge an, og vare kort efter paa Dækket.

„Min Søn!“ raabte Jean Cornbutte, der neppe formaaede at fremsøre et Ord.

Briggens Matroser pegede med blottet Hoved paa Sergeflaget.

Marie udstødte et Fortvivlelsesffrig, og faldt i den gamle Cornbuttes Arme, der udgjød varme Taarer.

André Basling havde ført Skibet og Louis Cornbutte, Maries Brudgom, var ikke ombord.

2. En Faders Hjerte.

Saa snart den unge Blge havde forladt Skibet, fortalte André sin Nheber den sorgelige Hændelse, der havde berøvet den Gamle den Glæde at giensee sin Søn.

Paa Hviden af Malfstrommen saae Skibet, der havde lagt til paa Grund af Stormveir, en Goillette, som var i største Fare og gav Rødsignaler; den havde allerede tabt sin Mesanmast og løb lige mod et farligt Rev. Kapitain Louis Cornbutte, som saae Fartøiet gaa sin Undergang imøde, besluttede at redde det og at begive sig ombord paa samme. Trods Mandskabets Fore-

stiklinger, lod han Chaluppen sætte i Søen og steg deri med to Matroser, Cortois og Pierre Rouquet. Man forfulgte dem længe med deres Blik, indtil de endelig forsvandt i Brændingen. Mørket faldt paa, Søen gik steds høiere. „La jeune Hardie” løb fare for at blive opslugt af Maelstrømmen, og maatte derfor seile for Vinden. For-gjæves krydsede Skibet flere Dage frem og tilbage ved dette Ulykkes Sted, Chaluppen, Skibet, Kapitainen og de to Matroser saaes ikke igjen. André Basling forsamlede derfor Mandskabet, overtog Kommandoen over Skibet og sirede tilbage til Dünkirchen.

Jean Cornbutte græd længe og bittert, og naar et eller andet Glimt af Trost blandede sig i hans Smerte, var det den Tanke, at hans Søn havde fundet Døden ved at staa sine Strandskæller bi. Derefter forlod den ulukkelige Fader Skibet, hvis Syn kun fremkaldte smertelige Grindringer, og vendte tilbage til sit nu saa øde Hus.

Sorgensbudskabet gennemløb Dünkirchen. Den gamle Smands talrige Venner omhyttede deres Lykønskninger med varme Øtringer om deres Deltagelse. Matroserne paa Briggen meddelte de Nysgjerrige de udførligste Omstændigheder, og André Basling blev tvungen til at fortælle Marie Historien om hendes Brudgoms sorgelige Endeligt.

Jean Cornbutte klagede længe, men endelig opmandede han sig, og da André Dagen efter sin Ankomst traadte ind i hans Bærelse, sagde han:

„Er De vis paa, at min Søn er omkommen?”

„Ganske vis!”

„Har De anstillet alle Efterforskninger, der kunde føre til noget Resultat?”

„Jeg haaber, at De er overbevist derom. Men det er kun altfor vist, at begge Matroser og han ere blevne opslugte af Bølgerne.”

„Vil De overtage Plads som Næstkommanderende paa Skibet?”

„Det afhænger af, hvem der er Kapitain, Hr. Cornbutte!”

„Kapitainen det er mig. Jeg har besluttet mig til strax at befragte Skibet, tage et udsøgt Mandskab og gaa paa Spor efter min Søn.”

„Deres Søn er død!” svarede André.

„Vel muligt, men der er et Forsyn! Jeg vil gjenneføje alle Norges Havne, hvor han kan være blevet hen, og naar jeg har Visshed for, at jeg ikke mere skal finde ham, vender jeg tilbage hertil og venter ydmygt paa Døden.”

André Basling, der saae, at denne Beslutning var uroffelig, modstod ikke længere og bortsejrede sig. Jean Cornbutte meddelte ufortøvet sin Niece sin Plan og saae en Haabets Straale bringe Liv i hendes Blik. Det var endnu ikke faldet den unge Pige ind, at der kunde være Tvivl om hendes Brudgoms Død; hun havde anseet ham tabt for steds, men neppe var denne Gnist af Haab vakt i hendes Sjæl, førend hun strax hengav sig til denne trostende Tanke.

Den gamle Smand besluttede nu strax at lade „la jeune Hardie” stikke i Søen. Den solide Brig havde ingen Havari lidt, der trængte til Udbedring. Jean Cornbutte lod bejendtgjøre, at naar hans Matroser ønskede det, skulde der ikke skee nogen Forandring med Hensyn til Bemandingen, han selv vilde træde i Sønnens Sted som Kapitain. Ikke Een manglede ved Apellen. Det var lutter modige Søfolk: Alain Tourquette, Kommermanden Fidel Misonne, Bretagneren Penellan, den ny Styrmænd paa „la jeune Hardie”, samt Gradlin, Lupic og Gervique, alle modige erfarne Matroser.

Jean Cornbutte foreslog endnu engang André Basling Plads som Næstkommanderende paa Briggen, thi han var en duellig og dygtig Smand og

havde givet Prover paa sit Talent ved at føre „la jeune Hardie" tilbage. Wasling gjorde dog nogle Vanstælgigheder og forlangte Tid til at overlægge Sagen.

„Som De vil, men husk paa, at De stedse vil være velkommen blandt os."

Jean Cornbutte eiede en hengiven Ven i Bretagneren Penellan, der i mange Aar havde fulgt ham paa hans Reiser. I de lange Vintermaaneder legede han med den lille Marie, der elskede ham som en Fader. Penellan paastrængte af alle Kræfter Briggens Udrustning, da der efter hans Mening ikke var gjort Alt, hvad der kunde gøres for at finde de Forulykkede. Briggen blev fragtet med Korn, saltet Kjød, Sukker, Kaffe, Thee, Tobak, Bis-cuitter, Vin og Brændevin istedetfor med Kjøbmandsgoods, og Afreisen blev bestemt at skulle gaa for sig den 10de Mai.

Astien forinden Afreisen betraadte Wasling, der endnu ikke havde taget nogen Beslutning, Kapitainens Kammer. Der var Ingen tilstede, men i Sideværelset hørte han en levende Samtale. Han lyttede.

„Hvor gammel er min Onkel Cornbutte?" hørte han Marie spørge.

„Henvend de Drede," svarede Penellan; „men han er endnu en rask og rørig Mand og har et Legeme af Jern."

„Godt, min kjære Penellan, Kjærlighed giver Mod og Kraft, og De vil staa mig bi. Jeg gaaer med."

„Det er umuligt, min Datter; Ingen kan vide, hvorhen vi kommer! Hvormange kraftige Mænd har jeg ikke der seet finde deres Død. Alene Tanken bringer mig til at siddre."

„Penellan, naar De ikke vil staa mig bi, vil jeg tro, at De ikke holder af mig."

Wasling blev forhavset; han forstod, hvorom Taleren var og hvad den unge Pige havde besluttet sig til. Det kostede

ham blot et Dieblis, og han havde taget sin Beslutning.

„Jean Cornbutte," sagde han til den Gamle, der traadte ind, „jeg er Deres. De kan gjøre Regning paa min Hengivenhed og min Iver."

„Jeg har aldrig tvivlet derom," svarede Cornbutte og rystede hans Haand. — „Marie!"

Den Hidkaldte viste sig med Penellan.

„Det er den sidste Aften, vi tilbringe med hinanden. Med Guds Hjælp haaber jeg at føre Din Brudgom tilbage i Dine Arme; mine Venner ville understøtte mig i mit Forehavende. Tager I nu Afsked fra Eders Familie, og imorgen gjensee vi hverandre ombord."

Næstkommanderende og Matrosen forlode Huset sammen. Onklen og Niesen hengave sig til Smerten over Adskillelsen. Jean Cornbutte vilde imidlertid spare hende for Afskeden den næste Morgen og forlod hende uden at sige hende Lovel.

„La jeune Hardie" var færdig til Afsejling. Paa Havnedæmningen stod den gamle Sømands talrige Venner. Præsten lyfte endnu engang Velsignelse over Briggen, og Jean Cornbutte begav sig ombord. Wasling gav de sidste Befalinger, Ankeret blev lettet og med en god Nordostvind stod Skibet ud af Havnen, medens Bateren anbefalede de Rejsende i Guds Haand.

3. Glimt af Gaab.

Vinden var gunstig og Mandskabet kunde haabe snart at naa Stedet, hvor Ulykken var skeet.

Jean Cornbuttes Plan var høist simpel og naturlig. Han vilde først anløbe Shetlandsøerne og Færøerne, hvorhen Nordenvinden havde kunnet drive de Skibbrudne, dernæst udstrække sine Efterforskninger over Nordøen og besøge hele Vestkysten af Norge indtil Bodo, det Sted, der var Skuepladsen for Skibbruddet nærmest.

Arbre Vassling var derimod af den Mening, at man skulde befare Kysterne af Island.

Man besluttede imidlertid at følge Penellans Anthydninger, idet han sagde, at Stormen var kommen fra Vest og nødvendigvis maatte have kastet dem op paa Norges Kyster.

Da Cornbutte den næste Dag sad fordybt over Kortet over Norge, lagde en Haand sig paa hans Skulder og en blid Stemme tilhviidskede ham:

„Hav Mod, kjære Onkel!“

Beskyrtet vendte han sig om. Marie flyngede sine Arme om hans Hals.

„Marie, mit Barn, Du ombord?“ udbød han endelig.

„Konen tør vel opsoge sin Mand, naar Faderen søger sit Barn.“

„Ulykkelige Pige, hvorledes vil Du kunne bære vore Anstrængelser, trods vore Farer!“

„Jeg er en Sømands Barn, vant til Fortællinger om Storme og Kampe. Jeg er hos Dig og min gamle, tro Ven, Penellan.“

„Det er vel ogsaa ham, der har skjult Dig ombord?“

„Ja, men først efterat jeg havde tilkjendegivet ham, at det var min faste Beslutning.“

Cornbutte lod Penellan kalde, og da han viste sig, sagde han:

„Hvad der er steet, staaer ikke mere til at ændre, men husk paa, at Du er min Søn ansvarlig for Marias Liv!“

„Vær De kun rolig,“ svarede Penellan tillidsfuldt; „den Smaa har baade Kraft og Mod. Hun vil være vor Skytsengel paa Reisen. Og, endelig, Hr. Capitain, kjender De jo min Grundfætning: Alt i Verden maa tjene det Gode.“

Den unge Pige erholdt en Kåhyt, som Matroserne indrettede saa bekvem og hyggelig som mulig.

Otte Dage senere anløb „la jeune Hardie“ Sættandsøerne og senere Farøerne, men de omhyggeligste Efterforsk-

ninger bleve forgjæves. Ingen Skibbruden, intet Brag var at finde; man havde ikke engang hørt Tale derom. Briggen fortsatte derpaa Reisen. Vinden var gunstig, og Skibet kom snart til Kysten af Norge, som den seilede langs med i en farlig Nærhed; men ogsaa denne Fart, som varede i tre Uger, blev uden noget Resultat.

Cornbutte besluttede at begive sig til Bodo. Maastee vilde han der erfare Navnet paa det forulykkede Skib. Den 30de Juni kastede han Anker i denne Havn.

Man meddelte ham virkelig ogsaa her, at man i Malsstrømmen, i hvis Hvirvler ofte Levninger af sønderlagne Skibe drive om, ogsaa havde fundet en Kasse. Deri havde været et Pergament, hvorpaa følgende Linier vare skrevne:

„Den 26de April bleve vi ombord paa „Westfield“, efterat Chaluppen fra „la jeune Hardie“ havde nærmet sig os, ved Strømningen førte op mod Isen. Gud være os naadig.“

Jean Cornbutte takkede Himlen; han troede allerede at være paa Spor efter sin Søn og besluttede at udstrække sine Efterforskninger til Nordens yderste Grændser.

Briggen blev sat i Land til at trods de uhyre Farer i Polarhavet. Skibstømmemanden lod Træ bringe ombord for deraf at bygge Slæder til Brug paa Isen.

Ved Penellans Omfarg, der allerede havde været i Polarhavet paa Hvalfangst, bleve Uldbækkener, Klæder med Belsværtssoer, og en Mængde garvede Robbehuder bragte ombord. Ogsaa de øvrige Forraad til en mulig Overvintring paa Kysterne af Grønland bleve anskaffede, isærdeleshed en Masse Citroner, for at kunne helbrede Mandskabet for Skorbug, hin frygtelige Sygdom, som decimerer Søfolkene i Ishavet.

Ved Mandskabets anstrængte Virksomhed var Briggen udrustet den 16de

Juli, fjorten Dage efter deres Ankomst til Bodo, det var netop den heldigste Tid til at anstille Undersøgelser i Polarhavet. I to Maanedes havde det været mildt Veir, og man kunde udstrække sine Operationer i en vid Strækning. Briggen „la jeune Hardie" styrede lige løs paa Grønlands Østside.

4. I Farvandet.

Den 23de Juli forkyndte et hvidt Skjær, der viste sig over Havet, de første Isbaner, som af Sommerveiret vare drevne fra Davidsstrædet ud i Oceanet. Fra nu af anbefalede man Mandskabet stor Opmærksomhed paa deres Bagter, thi det gjaldt om behændigt at undvige disse uhyre Masser.

Allerede dykkede Sælhundene, som laa paa Isen, under ved Briggens Nærmelse, eller svømmende med Snuden over Vandfladen omkring Skibet, men man havde hverken Tid eller Lyst til at gjøre Jagt paa disse Dyr, da Mandskabet ikke var talrigt nok til disse Anstrængelser. Matroserne bleve inddelte i to Bagter, hvoraf enhver blev tre Timer paa Post; thi i disse kolde Gyne synke de Stærkstes Kræfter hurtigt ned til det Halve.

Regn og Sne faldt i Mængde, men naar Solen viste sig paa Himlen, kom ogsaa Marie op paa Dækket, og hendes Smerte traadte i slige Dieblis i Baggrunden for at give Plads for Beundring.

Den 1ste August gik hun om paa Dækket og samtalede med sin Onkel, Penellan og Basling. Briggen befandt sig i aabent Vand af tre Miles Bredde, og man kunde see Ismasserne drive rast mod Syd.

„Naar ville vi saa Land at see?" spurgte den unge Pige.

„Senest om tre til fire Dage," svarede Jean Cornbutte.

„Men ville vi ogsaa der finde ny Spor?"

„Maaskee, min Datter; i hvert Fald ere vi endnu langt fra Reisens Maal; thi det er at besejge, at vore Skibbrudne ere gaaede endnu nordligere."

„Det er endog afgjort," seiede Basling til; „thi Stormen, der skilte os fra dem, varede i tre Dage, og i tre Dage tilbagelægger et Skib en lang Vej."

„Lad mig at bemærke derimod, at det var i April Maaned," yttrede Penellan, „og at Loveir dengang ikke var indtraadt, og at selvgelig „Westfield" maa være bleven standset af Isen."

„Og uden Tvivl er flaaet i tusinde Stykker, da de Ulykkelige ikke kunde manøvrere længere."

„Vel muligt, men de kunde paa Isen vinde hen til Fastlandet, hvorfra de ikke vare langt borte."

„Lader os haabe!" udbød Jean Cornbutte, idet han afbrød en Strid, der daglig gjentoges, „jeg troer, vi have indslaaet den rette Vej og om kort Tid ville faa Land isigte."

„Der er det alt," udbød Marie; „see Bjergene der!"

„Nei, mit Barn, det er Isbjergene, de første, vi ere stødte paa; de ville knuse os som Glas, naar vi skulde blive hængende ved dem. Penellan og Basling, værre paa Eders Post!"

De svømmende Masser, der syntes at naa op til Horizonten, nærmede sig mere og mere Briggen. Penellan greb Roret, og Jean Cornbutte, der var stegen op i Masten, angav den Vej, man skulde seile.

Genimod Aften var Briggen ganske omringet af disse svømmende Klipper, hvis Kraft er uimodstaaelig; det gjaldt nu om at krydse imellem denne Flaade af Bjerge, og Klogskab bød at styre fremad. Det var særdeles vanskeligt at angive Retningen, da alle Punkter stadigt forandrede sig og Mørket forøgedes ved en tæt Taage. Marie steg ned i sin Kåhyt; kun de otte Matroser, som hver vare forsynede med en

lang, jernbeslagen Stang, maatte blive paa Dækket. De kom nu i et saa smalt Farvand, at Ræerne ofte stødte imod og maatte dreies indad mod Dækket. Heldigvis havde dette ikke nogen skadelig Virkning paa Briggens Hurtighed; thi Vinden rørte kun de overste Seil, og dette var nok til at drive Skibet frem.

Uhyggelig var Isklippernes Bragen, naar de stødte sammen, medens Skibet brød sig vei igjennem det smalle Vandleie.

Jean Cornbutte maatte snart flige ned paa Dækket, da hans Blik ikke kunde trænge igjennem Mørket; det blev derfor nødvendigt at opgive de høie Seil, thi Skibet truede med at strande paa en Isklippe og i saa Fald havde Mandskabets Undergang været uundgaaelig.

„Forbandede Reise!“ udbrod Vassling, der stod imellem Matroserne, som med Stængerne søgte at afværge det ventede Stød.

„Undgaa vi denne Fare, fortjener vor Fjære Frue af Isen en smuk Hjærte,“ svarede Lupic.

„Hvo veed, hvilke svømmende Bjerger vi endnu skulle krydse forbi?“ tilføiede Næstkommanderende.

„Og hvad vi finde bag dem?“ svarede Matrosen.

„Tal ikke saaledes, og giv Algt paa Din Stang. Ere vi først komne igjennem, er det Tid til at tænke derpaa,“ sagde Gervic.

En uhyre Isblok, der svømmede i den snevre Dal, hvorigjennem Briggen foer, kom lige imod dem; det syntes umuligt at gaa afveien for den, thi den indtog næsten hele Farvandets Brede og Briggen saae sig ikke istand til at vende.

„Kan Du føle, om Skibet lyster Møret?“ spurgte Jean Cornbutte Penellan.

„Nei, Kapitain; Skibet lader sig ikke styre. Vi have ingen Fart og ingen Vind.“

„Saa ere vi fortabte,“ sagde Jean Cornbutte med sagte Røst. „O! min Søn, o! min stakkels Marie!“

„Taalmodighed, Hr. Kapitain. Det er maaskee til vort Bedste, at dette Bjerger driver ned paa os. Pas paa, stemmer Gærs Stænger ned til Luvart.“

Blokken var omtrent 60 Fod høj; tiltrods for Penellans Forsikringer, vilde Briggen knuses, naar Blokken stødte imod dem. Det var et ubeskriveligt kvalfuldt Dieblis. Mandskabet flgkede til den bageste Del af Dækket, idet det trods Kapitainens Befalinger forlod sin Post.

Men netop som dette Bjerger neppe var tre Favne fjernet fra „la jeune Hardie“, hørte man en dump Larm, en sand Vandhose faldt over Skibet, hvis Bugspyd knækkede, og Briggen svømmede paa Ryggen af en uhyreølge. Et Rædselskrig trængte sig frem, men da Blikket saae fremad, var Bjerget forsvundet. Farvandet var aabent og en uhyre Vandflade, der belystes af de sidste Solstraaer, lovede en lykkelig Fart.

Havde Bjerget oplost sig to Minuter senere, havde Briggen været fortabt uden Redning.

„Alt maa tjene til Bedste,“ raabte Penellan. „Forhaabentligt er vor Mesanmast ubestadiget.“

5. Et Møde.

Briggen sejlede nu i et næsten aldeles frit Hav, kun en hvidlig Glands i Horisonten, dennegang uden Bevægelse, tydede paa Nærheden af store Ismasser.

Jean Cornbutte styrede endnu stedse i den tidligere Retning. Han nærmede sig allerede de Regioner, hvor Temperaturen bliver overordentlig kold, da Solstraaerne paa Grund af deres skræbende bethdeligt af deres Varme.

Den 3die August saae Briggen sig ligeoverfor faste og uafbrudt forbundne

Ismasser; de aabne Stieder vare ofte kun af en Favn's Brede. Skibet maatte gjøre tusinde Omveie, der gav det til Pris for Vinden.

Penellan sørgede med en Faders Omhyggelse for sin kjære Marie, og trods Kulden nødte han hende til hver Dag at spadserere flere Timer paa Dækket, da Bevægelse blev en uundgaaelig Nødvendighed for Sundheden.

Marie tabte intet Dieblisk sit Mod; hun styrkede endog Matrosernes, ved venlig Aftale, og Alle nærrede den inderligste Hengivenhed for hende. André Basling gav sig altid Noget at bestille om hende, men den unge Pige modtog alle hans Tjenester med Kulde, uden at vide nogen Grund dertil. Man kan tænke sig, at Fremtiden langt oftere end Nutiden udgjorde en Gjenstand for Samtalen med Basling; han stræbte at fremstille den ringe Sandsynlighed for de Skibbrudnes Nedning, ja deres Undergang var for ham en afgjort Sag, og han gav ikke utheligt at forstaa, at den unge Pige vilde lære at glemme den sorgelige Hændelse og angrebetro Omsorgen for sit Bel i andre Hænder.

Penellan fandt steds et Middel til at afbryde Næstkommanderendes Underholdning og tilintetgjøre Virkningen af André's Ord ved det Haab, han forstod at indgyde Marie. Imidlertid anvendte hun sin Tid nyttigt; hun forfærdigede sig Klæder til Vinteren, og da Fruentimmerdragten er lidet egnet til disse kolde Regioner, dannede hun sig et Par Benklæder af Skind, som om Foden var kantzet med Sælhundesskind; en Art Treie, der sluttede tæt om Høften, og var forsynet med en Hætte, beskyttede Livet. Ogsaa Skibsmandskabet forsynede sig med store Beltsstøvler af Robbeskind, for at kunne vove en Fart over Isen. André Basling, som var en duelig Skytte, fældede flere Vandfugle, der i store Flokke omsvæmede Skibet. Gødderfugle leverede Mand-

skabet udmærket Kjød og frembragte en behagelig Afvoerling i dets Maaltider.

Efter at have gjort mange Omveie, saae man endelig Cap Bremster. En Chaluppe blev udsat og Jean Cornbutte tilligemed Penellan fore langs med Kysten, som var ganske øde.

Man styrkede derpaa til Leopoldsoen. Mandskabet landede lykkeligt og Jean Cornbutte udstødte et Glædesfrig, da han saae Landets Indfødte komme til Kysten. Man satte sig strax i Forbindelse med dem, hvilket blev gjort muligt derved, at Penellan forstod endel Ord af deres Sprog, og at de af Hvalfangere, som undertiden landede her, havde lært nogle sædvanligt forekommende Phraser.

Disse smaa, fire Fod og ti Tommer høie Eskimoer havde en rødlig Teint, et rundt Ansigt og en lav Pande, deres Haar faldt ned ad Ryggen og deres Lænder vare smudsige og angrebne af hin Udvæxt, der er eiendommelig for Mennesker, der udelukkende ernære sig ved Fiskepisser.

For Bjørne- og Sælhundesskind tilfusede de sig Jern og Kobber, hvorpaa de sætte en hoi Pris. Jean Cornbutte lod de Indfødte vide, at han søgte et Skib og spurgte dem, om de havde seet noget til det. En af dem tegnede strax paa Sneen et Skib, hvis Form var let at kjende, og gav at forstaa, at for tre Maaneder siden var et Fartoi af den bestrevne Art drevet forbi; tillige antydede han, at Løvelret og Isens Opbryden havde forhindret dem i at opsoge samme.

Disse Efterretninger opfriskede Matrosernes Mod, og Jean Cornbutte havde ingen Moie med at fore dem videre frem i Polarhavet.

(Fortsættes.)

Paa Isen.

(Fortsat.)

Inden Jean Cornbutte forlod Leopoldssøen, tillufterede han sig et Spand af ser Glimohunde, der snart bleve akklimatiserede ombord. Skibet lettede Anker og styrede mod Nordvest. Man havde nu naaet Mårets længste Dage; men den totale Mangel paa Nat, blev ikke meget følelig, da Taage, Regn og Sne ofte omgav Skibet med totalt Mørke.

Jean Cornbutte, der vilde trænge saa langt frem mod Nord som muligt, traf alle Forholdsregler for at vedligeholde Mandskabets Sundhed. Kaghytter og Mellemdek bleve tæt tillufterede og kun hver Morgen udlufterede. Ild antændte man endnu ikke, da man maatte spare paa Brænde og Kul til den følgende Tid. Morgen og Aften fik Matroserne Kaffe og The, og da man maatte nære sig med Kjød, gjorde man Jagt paa Sorenter, der i disse Egne ere meget talrige. Paa Mastspidsen lod Jean Cornbutte anbringe en Art Fletning, hvor en Bagt stadig maatte lagtlage Isfletterne. To Dage efterat man havde tabt Leopoldssøen af Sigte, blev Temperaturen overordenlig kold og Vinteren forkyndte sit Komme. „La jeune Hardie“ havde intet Dieblit at tabe, thi snart vilde Farvandet være ganske tillufteret.

Om Morgenen den 3die September ankom Briggen paa Høiden af Gaelhamkes Bai. For første Gang var Briggen lige overfor en Isbanke, der ikke tilbød nogen Passage og som i det Mindste var en Mil bred. Man maatte derfor bringe Drer i Anvendelse. Hele Mandskabet arbejdede uafbrudt i næsten samfulde tyve Timer; thi kun med stor Anstrængelse kunde man holde sig paa Isen, naar den tilsidst brast, og hyppigt stod man i Vand til op paa Livet, imod hvilket Sølhunde-

flinds-Støvlerne kun lidet hjalp. Vertil kom, at Arbejdet i disse Egne medfører den største Udmattelse, Vandedrættet bliver svagere og selv den Stærkeste maa holde nogen Tid inde med Anstrængelserne.

Endelig var Vandet aabent, og Briggen kunde styre videre.

6. Isbruddet.

Endnu nogle Dage kæmpebe „La jeune Hardie“ mod næsten uoverstigelige Hindringer, Mandskabet slap ikke Dren af Haanden, hyppigt maatte man endog anvende Krudt for at sprænge de uhyre Isblokke, som spærrede Veien. Den 12te September var Havet kun en endeløs Isflette uden nogen Udvei. Skibet kunde hverken komme frem eller tilbage. Temperaturen var steds — 16° og Liden til Overvintring var endelig kommen. Jean Cornbutte søgte en sikker Havn, hvis Beliggenhed kunde beskytte Briggen for Vindstød og de store Isbrud. Landets Nærhed tilbød ham et saadant Sted, som han næiere vilde undersøge. Han begav sig derfor paa Veien med Vasling, Penellan og Matroserne Grablin og Turquette; Enhver havde Mundforraad med for to Dage og en Bøffelhud, der skulde tjene som Seng. Sneen, som var falden meget tæt og endnu ikke var frossen paa Overfladen, hæmmede deres Gang; de sank ofte i til Livet og maatte gaa yderst forsigtig, for ikke at styrte i Revnerne. Penellan, der gik foran, undersøgte enhver Sænkning af Terrainet med sin jernbeslagne Stok.

Genimod Klokken fem om Aftenen begyndte Taagen at blive tættere, og den lille Trop maatte standse. Bag en Isklippe, der beskyttede dem mod Vinden, lagde de sig paa deres Bøffelhud og faldt snart, holdende sig fast sammenpakkede, i dyb Søvn. Den næste Dag vaagnede de under et jodtykt Lag Sne; lykkeligvis havde Guderne, som de havde

lagt over sig, beskyttet dem, og Sneen tilmed forheiet Varmen.

Jean Cornbutte gav strax Tegn til Opbrud, og henimod Middag fandt han den længselsfuldt ventede Kyst. Høie Isblokke taarnede sig lodret op mod Kysten, Myriader af Søfugle fløj op derfra, og Sælhundene, som lade væltede sig paa Kysten, styrtede rask i Vandet.

"Som I see, vil det hverken mangle os paa Peltsværk eller Vildt," sagde Penellan.

"Disse Dyr synes allerede at have gjort Bekjendtskab med Menneſter; thi i ganske ubeboede Egne pleie de ikke at være saa fhy."

"Det kan kun have været Grønlandere," svarede Vasling, "thi disse Kyster ere ene tilgængelige for de Indfødte."

"Imidlertid seer jeg intet Spor til dem, ingen Leir, ingen Hytter," bemærkede Penellan, der var flaitret op paa en Klippe. "Men der er et Punkt, som vil beskytte os mod Isen, der kommer fra Nordvest."

"Fremad, Børn!" raabte Jean Cornbutte.

Hans Ledjagere fulgte ham, og snart havde de indhentet Penellan. Den Gamle havde talt Sandhed; en temmelig høi Pynt hævede sig som et Fjorbjerg og dannede en rummelig Bugt. Nogle Isfjoller søvnaarede i Vandet, der endnu ikke var ganske tilfrosset.

Denne skjulte Havn frembød store Garantier for Sikkerheden, men det gjaldt om at bringe Skibet derhen. Jean Cornbutte bemærkede, at Isfladen var overordentlig tyk, og det syntes desaaarsag vanskeligt at udhugge en Kanal for at bringe Skibet til dets Bestemmelsessted. Man søgte derfor efter en anden Havn, men forgæves, og Penellan havde denne gang stor Nøie med at forsvare sit Mundheld, at Alt maatte tjene til det Bedste.

Somændene begave sig nu paa Hjemfarten og kom henimod Aften til det Sted, hvor de havde overnattet og hvor de for anden Gang lagde sig til Hvile.

Penellan havde taget Plads ved Siden af Kapitainen. I et vaagent Dødblik blev hans Opmærksomhed pludselig henledet paa en dump Rullen. Han lyttede efter Varmen, der saaledes fraspereede ham, at han med Albuen stødte til Jean Cornbutte.

"Hvad er der?" spurgte denne.

"Hører De det ikke, Hr. Kapitain?" Varmen blev stedsse stærkere.

"Det kan ikke være nogen Torden," bemærkede Cornbutte, idet han reiste sig.

"Jeg troer snarere, at vi saa at bestille med en Flok hvide Bjørne."

"For Bøffer! vi have hidtil ikke mødt en eneste af dem."

"Sent eller tidligt maa vi dog vente deres Besøg," svarede Penellan, "lad os derfor berede dem en varm Modtagelse."

Penellan flaitrede, bevæbnet med et Gevær, op paa Isklippen, der beskyttede hans Kammerater. Men Mørket var saa dybt, at han intet kunde see. Men snart skulde de erfare, at Marsagen til Varmen og Kæren ikke truede dem i Graastand. Cornbutte kom op til ham, og de bemærkede til deres store Stræk, at den dumpe Varm, der nu ogsaa havde vækket deres Kammerater, udviklede sig under deres Fødder.

En ny Art Fare truede dem! Med Varmen, der lignede Tordenens Rullen, forbandt sig en vuggende Bevægelse af Isfladen. Flere Matroser tabte Vægegen og styrtede omfald.

"Passer paa! — Turquette og Gradlin! hvor ere I?" raabte Penellan.

"Her," svarede Turquette, idet han afrystede den Sne, hvormed han var bedækket.

"Kom herhen, Vasling!" raabte Cornbutte til Næstkommanderende, der

neppe kunde holde sig opreist. „Og Gradlin?“

„Her, Kaptein! . . . Men vi ere fortable!“ udbød han forstrækket.

„Nei.“ svarede Penellan, „vi vilse blive reddede.“

Neppe havde han tttret disse Ord, førend man horte en forfærdelig Braugen. Hese Isfladen gik itu. Matroserne holdt sig krampagtigt fast ved Isblokken, der selv vaskede. Det var et rædselsfuldt Dieblit, thi Isbruddet gik for sig med Lynets Hurtighed. Iskolosserne lettede, efter Matrosernes Udtryk, Anker. Denne Bevægelse varede næsten to Minuter. Man maatte besfrgte, at Isen vilde aabne sig under deres Fødder og Vandet opsluge dem, og paa at slippe op igjen, var der ikke at tænke. I denne Stilling maatte de oppebie Dagen, da man i Mørket ikke kunde gjøre noget Skridt, og hvor lang forekom dem ikke Tiden, inden Dagen brød frem! De bleve liggende udstrakte paa Isen for ikke at glide ned i Dybet. Det var en Nat, der kunde bringe en Unglings Haar til at graane.

Ved det første Dagstjær frembød der sig en ganske forffjellig Scene for deres Blik. Den store Ismasse, der Dagen iforveien havde dannet en uendelig Flade, var brudt i tusinde Stykker. Bølgerne, der vare bleve hævede af en underseist Bevægelse, havde brudt det tynde Dække, som tilhylede dem. Tanken paa hans Skib opsteg nu hos Jean Cornbutte.

„Mit stakkels Skib,“ udbød han, „det maa være gaaet under.“

Den frgteligste Fortvivlelse udtalte sig af Alles Blik. Tabet af Skibet drog Alles Undergang med sig, og hvilken Død! Hungerens stræffelige Spøggelse traadte frem for deres Tanker.

„Gatter Mod, Venner!“ afbrød Penellan Tavsheden, tænker paa, at Isbruddet i Nat har aabnet os en Vej til at føre Skibet i Havn. Ha! jeg

bedrager mig ikke! „La jeune Hardie“ er rkket os en hel Mil nærmere.“

Alle styrtede efter ham, men saa usorfigtigt, at Tarquiette gled ned i en Spalte og useilbarligt vilde have været fortabt, naar ikke Jean Cornbutte endnu i rette Tid havde grebet ham i Kraven og trukket ham op. Han sparede ham derved for et koldt Bad.

Briggen var virkelig styret to Mil længer frem. Efter uendelige Vanskeligheder og under mange Livsfarer ankom endelig den lille Trop til Briggen. Skibet var med Undtagelse af Roret, der var blevet knust, i bedste Tilstand.

Penellan havde endnu engang havt Ret: Alt maa tjene til det Bedste, og Isbruddet havde banet Skibet Vej til Bugten, og den 11te September var det lykkelig bragt i Havn. Snart havde der dannet sig en Isfforpe om det og saaledes aabnet Samkvem med Landet. Skibet blev aftakket og et Telt udsprent over hele Skibets Længde, hvorunder Mandskabet kunde bevæge sig. Forberedelserne til Overvintringen medtog flere Dage. André Basling udviklede vel stor Virksomhed i at sørge for det almene Vel, men forstod tillige at skaffe sig Meget at bestille om den unge Pige, og naar denne ikke lagde Mærke her til, bemærkede Jean Cornbutte dog meget vel, hvorledes Sagen forholdt sig. Han talte med Penellan derom, der bestrkede hans Formodninger og kun befrgtede Get, at Basling skulde udstrø Lvedragtens Sæd blandt Matroserne, hvorfor han bad Kapiteinen om, ved første Leilighed at svare ham undvigende.

Man traf imidlertid alle Forholdsregler for at vedligeholde Sundheden. Kahytterne bleve hver Morgen udlustede, Enhver var det paalagt at tage sig Motion, og Penellan foregik med sit Exempel, som Marie fulgte, de Andree i at vadske sig i smeltet Sne. Cornbutte forglemt heller ikke Religionen;

thi det gjaldt om ikke at lade Fortvivelse og Kjedsomhed fæste Rod i Gemytterne. Himlen var steds overtrukket og tung, Solen forsvandt snart ganske og Maanen blev i de lange Vinternætter deres trøstende Sol. Sneen faldt i store Flokke, og hver Morgen maatte man rense Skibets Dæk og hugge en Trappe i Isen for at komme ned paa Sletten. Daglig maatte der hugges et Hul i Isen, som udgjorde deres Brønd, hvorfra man kunde øse noget mindre koldt Vand.

Efterat Forberedelserne vare truffet, tænkte man paa Efterforskninger, som man vilde anstille længere mod Nord; thi man maatte benytte Tiden, hvori man laa ubevægelig indesluttet af Isen.

7. Planer.

Jean Cornbutte og hans Benner holdt Raadslagning over Operationsplanen, og inddrog tilsidst hele Mandstabet deri for at anspore dets Iver og Eyst. Paa Kortet viste han dem deres nuværende Stilling. Grønlands Østside strækker sig perpendikulært mod Nord og i det Rum af 500 Mile, som skiller Grønland fra Spitzbergen, havde man endnu intet Land fundet. Kun Den Shannon laa omtrent fyrrethve Mil mod Nord for Hamkerbugten, hvor „la jeune Hardie“ vilde overvinde.

Var „Westfeld“, som sandsynligt var, brevet i denne Retning, maatte de Skibbrudne der have fundet et Asyl.

Man besluttede derfor at anstille sine Efterforskninger i denne Retning og traf strax Anstalter dertil. I Norge havde man anskaffet sig en Slæde, der var bygget paa den i Grønland brugelige Maade, lige stiftet til Farten over Is og Sne, tolv Fod lang og fire Fod bred, og som folgelig kunde rumme Proviant for flere Uger. Medens Fidele Mijonne satte Slæden istand til Expeditionen, sørgede Penellan og Marie for de nødvendige Klædningsstykker og Mundforraadet.

Fra den 12te Oktober viste Solen sig ikke mere paa Horizonen og man maatte bestandig brænde Lampe. Der var derfor ingen Tid at tabe, thi i Januar bliver Kulden saa stærk, at man ikke uden Livsfare kan sætte sin Fod udenfor Boligen, og Mandstabet var idetmindste for to Maanedes henvist til streng Indeslutning. Paa den anden Side var det heller ikke sandsynligt, at Louis Cornbutte og hans Lidselseskammerater, selv om de vare ilive, vilde være istand til at trodse Polarvintrens Strængthed; man maatte derfor redde dem forinden, naar man ikke vilde opgive ethvert Haab om at kunne hjælpe dem.

André Vasling vidste dette bedre end alle Andre, og dog søgte han at gøre de fleste Indsigelser gjældende mod denne Plan. Man lod sig imidlertid ikke vildlede, og det gjaldt nu blot at træffe et Valg blandt Matroserne. Gik Jean Cornbutte og Penellan med, maatte Marie ogsaa følge, thi man kunde ikke lade hende blive alene tilbage. Hidtil havde hun modigt trodset enhver Fare og Penellan forstærkedes ikke ved Tanken om at see hende deltage i den langt farligere Expedition til Polarhavet. Man besluttede altsaa at tage Marie med, og byggede en lille, hermetisk tilluftet Træhytte, som man satte paa den store Slæde. Expeditionen kom saaledes til at bestaa af Marie, Cornbutte, Penellan, Vasling og Nupic. Turquette skulde bevogte Briggen, paa hvilken Gervique og Gradlin bleve tilbage. Cornbutte lod Slæden belæse saa stærkt, den kunde taale, da han hver syvende eller ottende Dagsreise vilde anlægge et Proviantdepot. Det Hele udgjorde tilsidst en Vægt af syv Centner, hvilket et Spand af syv Hunde let kunde trække afsted paa Isen.

Den 22de Oktober indtraadte pludseligt en Forandring i Temperaturen. Himlen blev lys og klar, Stjernerne kastede et ualmindeligt klart Skin og

Thermometret viste kun paa $\div 22^{\circ}$. Man fastsatte derfor Afreisen til næste Dag.

Den 23de Oktober, Kl. 11 om Formiddagen, brød Karavanen op ved klart Maanestien. Forberedelserne vare trufne paa det Bedste og det gik raft fremad. Man slog ind paa den lige Retning mod Nord. For at finde tilbage, søgte man at mærke sig visse bestemte Punkter, da Slæden ikke efterlod sig noget Spor paa den haarde Is.

Efter en Fart af femten Mil gjorde man for første Gang Holdt og slog Leir; Teltet blev befæstet til en stor Isblok; Kulden var tagen noget af, og Marie gjorde sig hyppig Bevægelse, idet hun forlod den lille Hytte, der vel befyttede hende mod Kulden, da den var helt overtrukken med Sælhundestind, men paa Grund af dens Sneverhed hindrede Blodets Circulation. Om Natten bragte man den lille Hytte ind under Teltet, hvor den da tjente den unge Pige til Sovestue. Aftensmaaltidet bestod af ferst Kjød, Pemmican og en Kop varm The. For at forebygge Skjorbug, lod Jean Cornbutte uddele nogle Draaber Citronsaft efter Maaltidet, hvorpaa Mandstabet søgte og fandt en sund Hvile.

Efter otte Dimers Sovn indtog Enhver igjen sin Post; en solid Frokost blev Menneſker og Hunde tildelt, førend man brød op. Isen, som dannede en uafbrudt Klade, tillod Dyrene med stor Lethed at bringe Slæden afsted, og Mændene havde ofte Møje med at følge den. Et Onde overfaldt ogsaa flere Matroser, og det var Blindhed. Hos Aupic og Misonne udviklede der sig paa Grund af Maanens Skin paa de uhyre, hvide Sletter, en Dienbetændelse. Alles Syn blev tilsidst saa usikkert, at de ofte troede at sætte Foden paa en Hoi og, da tvertimod det Mødsatte var Tilfældet, saaledes gjorde et lille Fald. For at opretholde den gode Stemning, søgte Penellan at afvinde Sagen dens komiske Side, men tillige raadede han dem til

ikke at gjøre noget Skridt fremad uden først at sondere Terrainet med deres Stav.

Ti Dage efter Opbruddet befandt Karavanen sig 50 Mile længere mod Nord. Anstrængelsen havde været utrolig. Jean Cornbutte kunde tildeels ikke mere see, Aupic og Misonne maatte samle omkring, da Dinene vare ganske betændte af det hvide og stærke Gjenstjær. Marie var bleven forstaaet for dette Onde, da hun fordetmeste opholdt sig i Hytten, og Penellan bar modigt alle Anstrængelser. Ogsaa André Baslings Jernlegeme blev uberørt af disse Svagheder, og han glædede sig ved at see de Andre bukke under derfor, da han deri saa Vished for en snarlig Tilbagevenden.

Man maatte gjøre Holdt et Par Dage og besluttede, da man havde fundet et passende Sted, at reise et Hus af Is og Sne. Misonne lagde strax Grunden dertil; det skulde være ti Fod langt og fem Fod bredt. Penellan, Aupic og Misonne løsne med deres Isstave store Isblokke, og efter fire Dimers Forløb vare de fire Mure alt reiste, og efter tre andre Timer stod Huset fir og særbdigt med sin Dør mod Syd. Jean Cornbutte fortviolede næsten ved Tanken om ikke at kunne komme længere; men efter Baslings Forstillinger besluttede han dog ikke at udstrække sine Efterforskninger videre i denne Egn. Efter at have holdt Natt i tre Dage, hvilken Hvile man meget trængte til, lod Cornbutte de Forraad, man ikke behøvede, nedgrave og satte et Mærke ved Stedet, i Tilfælde af, at man endnu engang skulde komme herhen. Den mørkeste Sindestemning havde bemægtiget sig hele Skaren. Marie kunde kun med Møje tilbageholde sine Taarer i Onskens Rørværelse; saamange Lidelser, saameget Arbeide havde været forgæves! Penellans Humør antog en fortviolet Farve; han forbandede hele Verden og skjendte ved hver Leilighed paa sine

Kammeraters Feighed og Svagheb, der ikke besade saameget Mod som Marie, der var gaaet til Verdens Ende uden at lade en eneste Beflagelse høre.

Basling var mere end for om Marie, hvem han endog foregjoglede Haab om forniede Efterforskninger til Faraaret, da han vel vidste, at dette var umuligt og at de da vilde komme for sent.

8. Levende begravet.

Da Penellan Dagen før Opbruddet sammenbar Resten af Provianten, blev han pludselig berøvet Andebrættet af en tæt Møg; i samme Dieblis rystede Snehuset som af et Jordstjælv. Alle udstødte Angststyg og Penellan styrkede ud. Der herskede et dybt Mørke, en frygtelig Storm før hen over Eggen, hvirvlede i tætte Masser gennem Luftten. Kulden var saa stor, at Styrmanden diebliskelig følte sine Hænder blive til Is, og maatte vende tilbage til Hytten, efterat han først havde gnedet sig dygtigt med Sne.

„Det er en forfærdelig Storm,“ sagde han; „jeg bøder til Himlen, at vor Hytte maa holde Stand, thi ellers ere vi fortabte.“

Ingen svarede. Udenfor var det, som om Tordenen rullede; Isklipperne styrkede overende og Vinden rasede med en saadan Magt, at man undertiden troede, at hele Snehuset blev flyttet af Stedet.

„Marie, mit Barn! gaa ind i Din Hytte,“ sagde Penellan, „vi Andre skulle nok holde Vagt.“

„En frygtelig Begivenhed!“ sagde Wilsonne.

„Gud veed, om vi lykkelig skulle undslippe,“ tilsvarede Cornbutte sagte.

„Mener De, Kapitain?“ spurgte Basling. „Men idetmindste skulle vi ikke gaa tilgrunde uden at have forsøgt nogen Udvei. Lader os strax bryde op.“

„Prøv derpaa!“ sagde Penellan. „Kulden er frygtelig; vi kunne maaskee trodse den, naar vi blive her.“

„Giv mig Thermometret,“ yttrede Basling.

Mupic gav ham det. Det viste $\div 10^0$, skjøndt der brændte Is paa Dønen. Basling drog Forhænget for Døren tilside, men blev blændet af Sneen, der faldt i Masse, og saaret af Isplinter, som Vinden førte med sig.

„Nu, Basling,“ sagde Penellan, „vil De endnu raade til Opbrud. De seer, at vi her for det Første ere i Sikkerhed.“

„Ja,“ bemærkede Cornbutte, „og vi maa gjøre alt Muligt for at befæste Huset paany.“

„Men veed De,“ svarede Basling, „hvilken langt skrækkeligere Fare, der forestaar os?“

„Nei, jeg kender ingen Fare, som vi ikke skulde kunne forebygge,“ svarede Penellan.

„Stormen sonderbryder Isen, hvorpaa vi befinde os, og vi ville synke.“

„Det forekommer mig usandsynligt,“ svarede Penellan, „thi det fryser i den Grad, at alt Vand bliver til Is. Endnu ti Grader til, og Dværgsølvet vil fryse,“ svarede han til, efterat han med stor Noie havde fundet Thermometret i Sneen.

En dyb, smertelig Tavshed fulgte paa disse Ord.

Genimod Klokken otte om Morgenens forsøgte Penellan, efter en kvalfuld Søvn, atter paa at gaa ud, for at erfare deres Stilling. Han knappede sine Klæder fast til, trak Huen ned over Ørene og drog Forhænget tilside.

Uabningen var tilstoppet af den faldne Sne. Penellan tog sin jernbeslagne Stok og stødte den i den kompakte Masse; Strækken gjorde næsten hans Blod til Is, da han følte, at Spidsen af Staven traf paa et fast Legeme.

„Cornbutte,“ sagde han til Kapitaenen, der havde nærmet sig ham, „vi ere begravne under Sneen og kunne ikke komme ud.“

„Hvad siger Du?“ raabte Jean Cornbutte.

„Sneen om vor Hytte er bleven til Is; vi ere levende begravne.“

„Vi ville dog forsøge paa at støde Massen tilbage,“ bemærkede Cornbutte.

De tvende Benner gjorde, som aftalt var, men forgjæves; thi Iskorpen var mere end 5 Fod tyk — saa lang var Penellans Stof.

Cornbutte kunde ikke undertrykke et Skrig, som vækkede Misonne og Basling. Den Sidstnævnte mumlede en Ed, medens hans Ansigtstræk fortrak sig hæsligt. I dette Dieblig trængte en stærkere Røg end sædvanligt frem i det Indre af Hytten, uden at kunne finde nogen Udgang.

„Fordømt!“ bandede Penellan. „Røghullet er tilstoppet af Isen.“

Penellan greb igjen sin Stav og søgte at skaffe Røgen en Udgang, men overalt stødte han paa Ismasser.

Der stod nu kun en frygtelig Dødvænte, foran hvilken en skrækkelig Kamp maatte gaa. Røgen trængte Alle i Halsen og forårsagede en skrækkelig Smerte; selv Luft skulde de savne, førend Næringsmidlerne vare slupne op.

Marie var traadt frem af sin Hytte efter at have tilbragt Natten i Bon, men den forblev uhort. Synet af hende gav Penellan atter noget Haab, medens Cornbutte fortvivlede.

„I have vel gjort for stærk Id, siden Huset er fuldt af Røg?“ spurgte Marie.

„Retop,“ svarede Styrmanden stammende.

„Man seer det godt, thi det er slet ikke koldt; vi have længe ikke havt det saa varmt.“

Ingen dristede sig til at sige hende Sandheden.

„Kjære Marie,“ afbrød Penellan Tavsheden, „hjælp os at tilberede Frokosten. Her er Kulpenden, Spiritussen og Kaffen. Lader os saa først faa noget Benmican (tørret Kød), Kammerater, da det afskyelige Veir hindrer os i at gaa paa Jagt.“

Disse Ord satte paaany noget Liv i hans Staldbrodre.

Penellan foregik dem med et godt Exempel og fortærede sin Portion med god Appetit. De drak derefter en god Kop varm Kaffe, som gjengav dem deres Mod og Virkelyst. Jean Cornbutte vilde strax skride til Barket, men Basling mente, at det Intet kunde nytte, da Sneen, naar Veiret stedsj varede ved, maatte være idelmindste 10 Fod tyk.

Penellan betragtede Marie, der satte den frygtelige Sandhed, men dog ikke skjælv et Dieblig.

Styrmanden gjorde sin Jernstav gloende i Ilden og stødte den dernæst ind i de fire Isvægge, men fandt intetsteds nogen Abning. Efter at adskillige andre Midler ligeledes havde vist sig at være unyttige, foreslog han Anvendelsen af Alkoholdild, hvilket fandt almindeligt Bifald. Penellan smeltede først et Hul af tre Fods Dybde og en Fods Brede, hvorefter der kom en Mængde Vand. Men selv efter to Timers Arbejde, da Gangen allerede var fem Fod dyb, kunde man endnu ikke naa Overfladen med Jernstokken.

„Sneen er umuligt salden saa tyk,“ sagde Cornbutte, „den maa af Vinden være blæst sammen paa dette Sted. Vi havde sikkert gjort bedre i at opsoge Udgangen et andet Sted.“

Penellan vilde ikke vide Noget heraf og mente, at man ikke strax skulde lade Haabet synke, og Befrielsesværket fortsattes derefter med uvækket Kraft. Jo længere man kom, desto større Forsigtighed udfordredes der; thi man maatte mest befrygte, at Ismasserne skulde styrie sammen.

Da Hviletiden kom, vare Alle saa udmattede af Arbejdet, hvorved de havde afløst hverandre, at Ingen holdt Vagt. Trætheden vandt Seir over Villien.

(Fortsættels.)

Paa Isen.

(Sluttet.)

(Hermed et Lithographi.)

Da Mandstabet vaagnebe den næste Dag, omgav et fuldstændigt Mørke dem; Lampen var gaaet ud. Penellan vækkede først Cornbutte for at bede ham om Hystaalet. Dernæst vilde han antænde Ildbækkene, men idet han stod op, stødte han Hovedet mod Loftet, hvilket ikke lidet satte ham i Forbavselse, da han endnu Dagen iforveien havde kunnet staa opret. Han kreb derfor hen til Ildbækkene og tændte Ild.

Ved Spiritusflammens svage Skin saae han til sin ikke ringe Straf, at Loftet havde sænket sig en hel Fod. I dette Dieblis traadte den unge Pige ud af sin Dræhytte; hun saae, at Modløshed og Fortvivlelse herskede i hans Sind; hun traadte hen til ham og greb med et hjærtligt Blik hans Haand. Strax vendte hans Mod tilbage, han gik atter frisk til Værket, og efter at have arbejdet en Tidlang, frembød der sig ikke langer nogen Modstand for Stokken. Han trak Stokken tilbage og en klar Straale trængte ind i Snefængslet.

„Herhvid, mine Venner,“ raabte han, „vi ere reddede.“

Med Hander og Fødder stødte han Sneen tilbage. Lilligemed Lyset trængte ogsaa en heftig Kulde ind i Værelset og greb alle fugtige Dele, der i et Dieblis bleve til Is. Med en Gaffe forstørrede han Abningen og kunde endelig aande frit. Med Tak til Gud sank han paa Knæ og snart laa hans Kammerater og Marie ved hans Side.

En pragtfuld Maane oplyste Atmosfæren, men Søfolkene kunde ikke taale den heftige Kulde, som herskede udenfor, og traadte derfor atter tilbage i

Hytten. Penellan saae sig omkring; Snehytten laa paa en uendelig Sneflade. Da han vilde see efter Slæden, var denne forsvunden.

Den heftige Temperatur tvang ham til at vende tilbage til Hytten, men om hvad der var skeet, talte han ikke.

Efter en Times Forløb besluttede Vasling og Penellan at trodse den ydre Atmosfære; de indhylede sig i deres endnu stedske vaade Klæder og traadte ud gennem Abningen, hvis Vægge allerede vare blevne saa haarde som Klipper.

„Vi ere blevne drevne mod Nordost,“ sagde Vasling, idet han søgte at orientere sig efter Stjernerne, der skinnede med en vidunderlig Glans.

„Det vilde Intet have at betyde,“ mente Penellan, „naar Slæden var fulgt med.“

„Er den borte,“ raabte Vasling, „da ere vi fortabte.“

„Vi ville søge efter den.“

De gik rundt om Hytten, som dannede en Blok af mere end femten Fods Hoide. En uhyre Masse Sne var falden under Stormen og var bleven sammenhobet ved den eneste Ujevnhed, som Snefladen frembød. Af Slæden var Intet at opdage, og Hundene vare uidentifiseret omkomne i det frygtelige Uveir.

Vasling og Penellan sølte, hvorledes Fortvivlelsen bemægtigede sig dem; de vovede ikke at vende tilbage til Snehuset. Selv fra Toppen af Snedynge saae de kun den uhyre, hvide Slette, som omgav dem paa alle Sider. Kulden bragte deres Lemmer til at ryste, og Fugtigheden i deres Klæder forvandlede sig til Is.

I det Dieblis, Penellan steg ned af det lille Bjerg, fastede han Blikket paa Vasling; han saae ham stire stivt hen til Siden, derpaa stire og blegne.

„Hvad er det, Vasling?“ spurgte han.

„Intet,“ svarede denne. „Lad os stige ned og saa hurtigt som muligt forlade denne Egn.“

Men istedetfor at gjøre som befalet, steg Penellan atter op og saae hen i den Retning, som havde bragt Næstkommanderende til at ryste. Synet frembragte en ganske modsat Virkning paa Sthymanden, der udstødte et Skrig og udbød:

„Gud være Lovet!“

En let Røg opsteg i Nordost; man kunde ikke tage fejl, der maatte bo Mennesker. Penellans Glædeskrig hidkaldte hans Kammerater, og Alle kunde med egne Øine overthvæle sig om Sandheden.

Uden at tøve eller længer at græmme sig over Tabet af deres Proviant, ilte de afsted i den Retning, hvor de havde bemærket Røgen, hvis Seile tjente dem som et Mærke paa Snehavet.

Maalet for deres Vandring var omtrent fjernet fem til sex Mile. Røgen var tilsidst neppe mere synlig og intet Punkt frembød nogen Veiledning, og dog turde man ikke feile den lige Retning.

„Da vi ikke have nogen Rettefnor,“ bemærkede Cornbutte, „saa er det det Simpleste, at Penellan gaaer foran, Vasling thyve Skridt bag efter og jeg atter thyve Skridt bag ham; paa denne Maade kunne vi see, om Penellan taber den lige Retning.“

Marschen varede saaledes en halv Time, da Penellan pludselig stod stille og lyttede. Hans Ledfagere nærmede sig ham.

„Have I Intet hørt?“ spurgte han dem.

„Nei“ svarede Misonne.

„Det er safsomt,“ sagde Penellan, „det forekom mig, som om jeg hørte Røgen kalde.“

„Kalde?“ spurgte den unge Pige.

„Vi ere altsaa nær ved Maalet.“

„Det er der ingen Grund til at formode,“ svarede Vasling. „I disse Bredegrader og under en stor Kulde høres Lyden i stor Afstand.“

„Hvorledes det nu end forholder sig, saa frem mod Maalet,“ raabte Cornbutte.

„Nei,“ udbød Penellan. „Hører I!“

Man fornemte nogle neppe hørlige Toner. De syntes at være afpreskede af Smerte og Angst og gjentoges to Gange; derpaa sank Alt igjen ned i dyb Tavshed.

„Jeg har ikke stuffet mig,“ sagde Penellan, „lader os bryde op!“

De tilbagelagde omtrent to Mile i denne Retning, og bleve ikke lidet overraskede, da de fandt et Menneske liggende i Sneen. Penellan gik hen til ham og hævdede fortvivlet sine Arme mod Himlen.

Vasling, der fulgte efter ham med det øvrige Mandskab, gik derhen og udbød:

„Det er vor Matros Cortois!“

„Han er død,“ tilføiede Penellan, „dræbt af Kulden.“

Cornbutte og Marie traadte hen til Liget. Fortvivlelse malte sig paa Alles Ansigter. „Cortois, Louis' Ledfager, død!“

„Op!“ afbrød Penellan Tavsheden, „afsted, det gjælder vort Liv!“

De gik atter en halv Time, uden at sige et Ord, og styrede deres Gang med en Høi, som utvivlsomt maatte være Land.

„Det er Den Shannon,“ sagde Cornbutte; „fremad!“

Efter en Times Forløb bemærkede de tydeligt en Røg, der steg op af en Snehytte. De udstødte alle et Raab. Folk sthyrte ud af Hytten; imellem dem gjenkjendte Penellan Pierre Rouquet.

„Pierre!“ raabte han.

Denne blev staaende som en Støtte og vidste ikke, hvad der foregik om ham. Vasling betragtede med et uroligt Blik, hvori blandede sig en grusom Glæde, Rouquets Ledfagere, imellem hvem han ikke bemærkede Louis Cornbutte.

„Pierre, det er mig, Penellan, lutter Venner!“

Nouquet kom igjen til sig selv og faldt i sine gamle Kammeraters Arme.

„Og min Søn, min Louis!“ raabte Cornbutte angst.

I dette Dieblif slæbte en afkræftet, næsten døende Skikkelse sig ud af Hytten. Det var den unge Cornbutte.

„Min Søn!“

„Min Brudgom!“

Disse Ord hørte man paa samme Tid og Louis faldt udmattet i sin Faders og den unge Piges Arme. De førte ham tilbage til Hytten, hvor deres Bestræbelser atter kaldte ham tilbage til Livet.

„Min Fader, Marie! Saa skulde jeg dog see Eder endnu engang forinden min Død?“

„Du vil ikke dø,“ svarede Penellan, „alle Dine Venner ere hos Dig.“

Basling maatte virkelig bære paa et dybt Nag mod Louis Cornbutte, eftersom han ikke vilde modtage den Gaand, der ræstes ham.

Nouquet kunde neppe fatte sig af Glæden; han omarmede Alle, fastede Brænde paa Ilden, og snart herskede der en hyggelig Varme i Hytten. Af de Tilstedeværende vare to fremmede for de Øvrige: Jofi og Herning, de eneste norske Matroser, som vare blevene ilive af hele „Westfields“ Mandskab.

„Mine Venner, vi ere reddede,“ sagde Louis Cornbutte. „Hvad have I dog ikke lidt for min Skyld, min Fære Fader og Du, Marie!“

„Hvad har det al betyd! Din Brig, „la jeune Hardie“, ligger her i Isen, tredsindstyve Mile herfra. Vi ville op- søge den samlede.“

„Ja, naar Cortois er vendt tilbage,“ sagde Nouquet.

Stilhed fulgte paa disse Ord og Penellan meddelte derpaa Nouquet og Louis deres Kammerats Død.

„Venner,“ sagde Penellan, „vi ville blive her, indtil Kulden tager noget af. I have dog vel Levnetsmidler og Brænde?“

„Ja, vi brænde Levningerne af „Westfield.“

Skibet var gaaet under fyrreogtyve Mile fra det Sted, hvor Louis Cornbutte overvintrede. Isen havde knust det, og de ulykkelige Skibbrudne bleve paa Braget drevne til Den Shannon. Der var fem af dem: Louis, Cortois, Nouquet, Jofi og Herning; den øvrige Del af Mandstabet var gaaet under med Chaluppen, som de just havde saaet sat i Sæen.

Louis havde truffet de bedste Forholdsregler for Vinteren; han var en energisk og stærk Mand af stor Daadkraft og besjælet af et levende Mod. Men trods hans Styrke havde Klimaet høiet ham, og da hans Fader fandt ham, havde han allerede opgivet Haabet om Livet. Desuden havde han ikke alene havt at kæmpe mod Elementerne, men ogsaa mod de tvende norske Matrosers Modvillighed, skjøndt de havde ham at takke for Livet. Det var vilde Mennesker, paa hvem den naturlige Følelse blev uden Indtryk. Louis anbefalede dem desaaarsag til Penellans Opmærksomhed, der paa sin Side advarede ham for Basling.

Hele Dagen forløb under Gjenfynets herlige Glæde. Fidele Misonne og Pierre Nouquet skjødte nogle Søfugle i Nærheden af Hytten; denne første Spise og Ilden, som var bleven antændt, styrkede den Syges Kræfter.

Den 30^e Kulde varede lige til Maanedstid, og først otte Dage efter Gjenfindelsen kunde man tænke paa Opbrud. Stjernerne skulde være deres Fører. Kulden astog endelig og der faldt endog Sne.

Førend man forlod Vinterkvarteret, gravede man en Grav til Cortois. Det var en høitidelig Sørgefest, som gjorde et dybt Indtryk paa Alle, eftersom det var den Første af dem, der ikke skulde gjensee sit Fædreland.

Misonne havde af Hyttens Bræder dannet en Slæde, som skulde staffe

Forraadene afsted, og Matroserne skiftedes med at trække den. Jean Cornbutte førte dem paa Veie, de allerede engang havde tilbagelagt. Han haabede tillige at gjenfinde sine Proviantsmagasiner, hvilke nu vare blevene dobbelt nødvendige ved denne Tilvært af fire Mennesker.

Forsynet lod dem ogsaa gjenfinde deres Slæde, som var væltet ved det Fjorbjerg, hvor de tidligere havde trodsset saamange Farer. Efterat Hundene havde sønderrevet og afgraven deres Læderremme, for at stille deres Hunger, havde de kastet sig over Provianten; denne Næring havde holdt dem ilive, og det blev dem, der viste de Forvildede Veie. Af Forraadene var endnu siedse en stor Masse tilbage.

Karavanen brød nu op til Bugten, hvor Skibet overvinirede, Hundene bleve spændte for Slæden, og der foresaldt intet Mærkeligt undervejs. Man saae blot, at Aupic, Vasling og Normændene holdt sig afsides og ikke toge Del i deres Kammeraters Samtale; men uden at de selv bemærkede det, holdt man et vaagent Øie med dem.

Den 7de December, 20 Dage efter Gjenfindelsen, saae de langt borte Bugten og „la jeune Hardie“. Hvor stor var ikke deres Forbavselse, da de fandt Briggen svævende mere end tolv Fod i Veiret, siddende fast mellem to Isblokke. Bestyret ilede de til Skibet, men modtoges der af Gerviques, Turquiettes og Gradlins Glædesraab. Alle befandt sig i bedste Velgaaende. Skjøndt de ofte havde svævet i stor Fare.

De første Dieblis tilhørte Glæden. De Tilbagekomne fandt Alt, hvad der kunde love dem en nogenlunde taalelig Vinter, i bedste Orden. Kun var Sneemagasinet, som indeholdt en hel Del Proviant, blevet aldeles ødelagt af Stormen og Levnetsmidlerne adspredte, hvoraf det ikke havde været muligt at redde endog kun den mindste Del. Da Jean og Louis erfarede dette, besøgte de Kisten

og Kabysen for at erfare, hvad de havde at holde sig til.

Leveiret indtraf ikke førend til Mai, og Briggen kunde ikke før til den Tid vente at kunne forlade Havnen. Man havde altsaa 5 Maanedes for sig, som maatte tilbringes i Isen og i hvilken Tid man maatte ernære fjorten Personer. Jean beregnede, at Provianten neppe vilde kunne strække saa langt, selv om Mandskabet blev sat paa halv Ration, og man maatte derfor gjøre sig Jagten til Pligt.

Forraadene bleve opbevarede ombord, forat en lignende Ulykke ikke skulde gentage sig, og de Nyankomne bleve fordelt i Matrosernes Kabytter.

André Vasling havde fattet stort Ven-skab til de norske Matroser, og selv Aupic hørte til Banden, der stedse holdt sig afsides og misbilligede alle ny Forholdsregler. Men Louis Cornbutte, der atter havde taget Kommandoen over Briggen, lod sig Intet afsnaffe, og tiltrods for Maries Bonner om at være mild mod sine Undergivne, lod han dem mærke, at han fordrede ubetinget Lydighed.

Desuagtet bemægtigede de Norske sig engang en Kasse med saltet Kjød. Louis forlangte det øiblikkeligt tilbageleveret, men Aupic antog sig deres Sag, ja Vasling erklærede lydeligt, at Ordren med Hensyn til Kosten ikke langer kunde overholdes.

De Ulyksalige vidste altfor vel, at denne Bestemmelse var tagen i fælles Interesse; de søgte blot at finde et Paaskud til deres Opsætighed. Benellan traadte hen til de Norske, som strax droge deres Knive, men ved Missonnes og Turquiettes Hjælp lykkedes det ham at afvæbne dem og bemægtige sig Kassen. Da Vasling og Aupic saae, at hele Mandskabet var imod dem, blandede de sig ikke i Striden, men Louis tog den Næstkommanderende tilside og sagde:

„De er en Usling, Vasling. Jeg veed, hvad Alt dette sigter til og hvad

Gjers Tanke er; men jeg erklærer her- ved, at den, der drifter sig til at kon- spirere mod mig, hvem hele Mandskabets Vel er anbetroet, skal blive nedstødt af min Haand."

"De maa gjøre deres Autoritet gjæl- dende, saameget De vil, Cornbutte," svarede Basling, "men glem ikke, at her ingen Dyrighed er, men at det er den Stærkeste, der giver Love."

Trods denne Krigserklæring bleve Maal- tiderne dog holdte i Fællesskab paa en og samme Tid. Jagten leverede nogle Vildgjæs og hvide Harer, men altsom Kulden indfandt sig, truede denne Næ- ringskilde med rent at ophøre. Den 22de December sank Thermometret ned til $- 35$ Grader. Mandskabet følte heftige Smerter i Øren, Næse og alle Legemets Extremiteter; en dødlignende Bedøvelse bemægtigede sig dem og Ande- draget blev stedse besværligere. Hele Mandskabet leirede sig omkring Ild- stedet; men allermost var Jean Corn- buttes Sundhed angreben. Tegnene paa Skorbug viste sig allerede og hans Ben bedækkedes med hvide Pletter. Marie derimod befandt sig vel og pleiede de Syge som en barmhjertig Søster.

Nytaarsdag var en sørgelig Festsdag; Vinden var heftig og Kulden neppe til at udholde, selv de Modigste turde blot vove en kort Spadsjeretour paa det af et Telt beskyttede Dæk. Jean Corn- butte, Gervique og Gradlin forlode ikke mere deres Leie, hvorimod de tvende Normand, Mupic og Basling, hvis Le- gemer holdt Stand, tilfaste deres Kammerater vilde Blifke.

Louis førte Penellan op paa Dækket og spurgte, hvorledes det stod til med Brandet.

"Kullene ere forlængesiden opbrugte," svarede Penellan, "og vi fortære nu vort sidste Ved. Der er kun et Middel nemlig at opbrænde Alt, hvad der ikke er uomgjængeligt fornødent for Brig- gen. I Nødsfald kunne vi til For- aaret bygge os et lille Skib."

"Det er ogsaa det Yderste, vi tør gribe til," svarede Louis, "og dertil er det først Tid, naar vi have gjenvundet vore Kræfter, thi vore Kræfter tage af, medens vore Modstanderes tiltage."

Trods Kulden bestege de Skibs- standsen og afhuggede alt Træ, som der ikke var aldeles nødvendigt, for dermed at holde Ilden vedlige. Men den bestandige Spænding, hvori Louis og hans Benner stadigt gik, svækkede deres Kræfter i den Grad, at endnu tvende Matroser bleve angrebne af Skorbug.

Da Cornbutte en Dag steg ned i Kabyssen for at see til Forraadet af Citronerne, blev han ikke lidet over- rasket ved ikke mere at finde Krusta- gerne, hvori de havde været gjemte. Han steg strax op paa Dækket og med- delte Penellan sin Opdagelse. Man behøvede ikke at spørge om Thyen; Louis begreb nu, hvorfor hans Fjen- ders Sundhed vedligeholdtes, men han havde ikke længer Magt til at frarive dem det Lægemiddel, der ene kunde redde hans Fader og hans Benner.

De Syge forlode ikke mere Sengen. Foruden et uldent Tæppe, havde En- hver en Bøffelhud over sig, men de kunde ikke bringe de Glendige i frisk Lust, da Kulden forarsagede dem de heftigste Smerter.

Da Louis havde gjort Ild paa, reiste Penellan, Misonne og Basling sig og toge Plads omkring Ilden. Penellan tilfævede en Kop varm Kaffe, der op- varmede dem; ogsaa Marie kunde tage Del i Maaltidet.

Louis traadte hen til sin Fader, der laa næsten uden Bevægelse.

"Jeg vil snart dø, Louis," sagde han med svag Stemme. "O, hvor det smerter!... Red mig!"

Louis fattede en pludselig Beslutning. Han traadte hen til den Næstkomman- derende og sagde:

"Beed De, hvor Citronerne ere, Bas- ling?"

„Nu, jeg formoder i Kabyssen," svarede denne let henkastende.

„De ved ret vel, at de ikke ere der, thi De har selv stjaalet dem."

„De er den Stærkere," svarede Vasling. „De kan sige og gjøre Alt."

„Hav dog Medlidenhed; min Fader døer, og De kan redde ham. Svar mig."

„Jeg har Intet svare," gjentog Vasling.

„Glendige Hund!" raabte Penellan og kastede sig over ham.

„Til mig, hvo der holder med mig," udbød Vasling, idet han sprang tilbage.

Mupic og de toende Matroser sprang ud af deres Senge og stillede sig bag ved ham. Misonne, Turquoise, Penellan og Louis rustede sig til Forsvar, og Rouquet og Gradlin stode, skjendt de begge vare syge, op for at understøtte dem.

„J ere os endnu for stærke," sagde Vasling, „men den Tid vil nok komme, da vi kunne hævne os."

Matroserne vovede ikke at kaste sig over de fire Glendige; thi i Tilfælde af, at Kræfterne svigtede dem, vilde de have været fortabte.

„Vasling," sagde Louis med mørkt Blik, „naar min Fader døer, da har Du dræbt ham, og jeg vil da, ved min Tre, hugge Dig i Gulvet som en gal Hund."

Vasling og hans Medskyldige traf sig tilbage til den anden Ende af Kabytten og taug.

Da man paa Grund af den frygtelige Kulde — selv Dødsølvet frøs — ikke kunde gaa paa Jagt, saae man sig nødsaget til at slagte en af de tro Hunde. Skjædet blev fegt ved Dødsilden og Lusten derved frygtelig forpestet.

Endelig — det var den 26de — gik Vinden om og Kulden sank ned til 25°, hvilket maatte kaldes taaleligt. Jean Cornbutte laa for Døden og hans Son søgte forgæves efter et Middel, der kunde lindre hans Smærter. Vas-

lings Blik var stedse heftet paa ham, og Louis sølte sig overbevist om, at den Glendige havde skjult det saa nødvendige Lægemiddel; thi idet han pludseligt styrte ind paa ham, frarev han ham en Citron, som han netop vilde til at udsuge. Vasling forsøgte ikke at tage den fra ham igjen; han syntes at ville oppebie en bestemt Dag for at udføre sin skjændige Plan.

Den skellige Saft gengav Jean Cornbutte nogen Kraft, men man havde maattet vedblive dermed, for at han skulde komme sig. Forgæves benfaldt Marie André Vasling, og Penellan hørte ham sige til sine Kammerater:

„Den Gamle ligger for Døden, Ger-vique, Gradlin og Rouquet ere for Intet at regne. De Øvriges Kræfter aftage hver Dag, og det Dieblit, hvor deres Liv tilhører os, nærmer sig."

Louis og hans Tilhængere besluttede derfor ikke at tøve længere; man maatte benytte Dieblittet og den ringe Kraft, der endnu var tilbage; den følgende Nat vilde man ombringe de Glendige, for ikke at falde for deres Knive.

Temperaturen havde hævet sig noget. Louis vovede sig ud for med sit Gevær at sælde noget Bildt til sine Kammerater. Overalt fandt han Spor af vilde Dyr, som burde have skræmmet ham, tillige gjorde Solens Gjenfsin paa de hvide Snemarker og Isklipper et pinligt Indtryk paa hans aandige og legemlige Befindende. Men uden at gjøre sig noget Regnskab derfor, fortsatte han sin Vel, og det lykkedes ham at nedlægge en Bildgaas; men idet han vilde hente den ved at springe ned fra en Isblok, styrte han, da han paa Grund af Straalebrændingen havde skuffet sig med Hensyn til Springets Høide. Han svimlede og streg høit om Hjælp, men efter nogen Tids Forløb kom han til sin Bevidsthed og sølte sig ufsadt.

Pludselig trængte Lugten af brændt Fedt til ham. Da han befandt sig til

Luvart af Skibet, kunde han vel tænke sig, at Lugten kom derfra, men han kunde ikke begribe, af hvilken Grund man der brændte Fædt. Men da imidlertid de hvide Bjørne derved let lokkes til, begav han sig øieblikkelig paa Tilbageveien. Den uhyggelige Bekymring for den truende Fare forvandlede snart til bestemt Frygt. Han troede at see uhyre Masser bevæge sig og at føle Isen ryste under sine Fødder. Flere af disse Masser stillede sig mellem Skibet og ham, og det forekom ham, som om de flattede op ad Skibets Sider. Han standsede et Dieblis og saae til sin umaalelige Skræk en Rudel uhyre Bjørne. Alt var, som han havde seet det.

9. De hvide Bjørne. Den sidste Kamp.

Efter Louis Bortgang havde Penellan omhyggeligt tillukket Døren, som førte til Kabytten. Derpaa gik han til Kabyssen, for at hente noget saltet Fæst og tilberede Aftensmaaltidet. Da han atter vilde sætte sig til Dyren, havde Basling indtaget hans Plads og sat Resten af Hundene over Isden. Dyrrets Fædt sømmede paa Panden.

„Jeg var her før Dem,“ sagde Penellan barsk. „Hvorfor har De taget min Plads?“

„Af samme Grund, hvorfor De fordrer den; fordi jeg vil koge min Aftensmad.“

„Bort herfra,“ udbrød Penellan.

„Det kan ikke falde mig ind. Min Mad maa først være færdig.“

„Det skal bekomme Eder ild,“ raabte Penellan og styrkede uheldigvis ind paa Basling, der svingede sin Kniv i Haanden og kaldte Normændene og Lupic til hjælp.

Disse vare i et Dieblis paa Benene, bevæbnede med Dolke og Pistoler. Slaget var afsluttet.

Penellan styrkede sig paany over Basling, der sandsynligvis havde valgt denne Modstander, thi hans Kammerater ikke

hen til Missonnes, Turquettes og Nouquets Seugesteder. Sidstnævnte fik at gøre med den grusomme Herming. Missonne havde strax grebet en Dre og kastede sig over Lupic, medens Turquette og Joki forbittede kæmpede sammen. Gervique og Gradlin lede formæget til at vide, hvad der her gik for sig.

Pierre Nouquet fik et Dolkfæst i Siden, der kastede ham til Jorden, og Herming styrkede mod Penellan, der forsvarede sig modigt.

Med Kampens Begyndelse var Panden væltet og Fædtet, der udgjød sig over Kullene, udbredte en affrøvelig Lugt. Med et Fortvivlelsens Skrig sprang Marie hen til Reiet, hvor Jean Cornutte stønnede.

Basling, der var mindre stærk end Penellan, følte, at han ikke var ham voksen; de kæmpede saa nær hinanden, at de ikke kunde gøre Brug af deres Raaben, men da Basling saae, at Herming havde fældet sin Modstander, kaldte han ham til hjælp. Penellan kaldte paa Missonne, der imidlertid endnu væltede sig omkring paa Gulvet med Lupic, der søgte at gienneborre ham med en Dolk; Sommermandens Dre var et temmeligt unyttigt Raaben, og han havde Meie med at undgaa Lupics Dolkfæst.

Blodet flød allerede i Strømme; Turquette, som var bleven kastet til Jorden af Joki, en ualmindelig stærk Mand, havde modtaget et Dolkfæst i Skulderen; forgjæves søgte han at rive en Pistol af Normandens Bælte, men denne holdt ham fast som i en Skruestik og gjorde enhver Bevægelse umulig. Paa Baslings Raab ilte Herming til, men idet han vilde bore Dolken i Bretagnerens Ryg, gav denne ham et Fodspark, der stængede ham til Jorden; i det Samme fik Basling Lust, men Døren, mod hvilken de brødes, gik pludseligt itu og Basling styrkede baglænds til Jorden.

I samme Nu hørte man en frygtelig Brummen over de Kæmpendes Hoveder, og en uhyre Bjørn viste sig ved Trappen. Vasling, der kun var fire Skridt fra den, saae den først. Strax derpaa hørtes der et Knald, og den uidentviol saarede Bjørn dreiede sig omkring for at angribe den ny Fiende. Vasling, der imidlertid var sprungen op, forlod Penellan og forfulgte Bjørnen.

Penellan gjorde nu Døren istand og saae sig om. Misonne og Turquoise laa kneblede i en Krog og stræbte forgjæves at senerive de Bænd, hvormed de vare bundne. Penellan kom dem derfor tilhjælp, men han blev kastei tilbage af Lupic og de tvende Nornmænd, og hans udmattede Kræfter tilode ham ikke at modstaa de Tre. Men pludseligt hørte de Næstkommanderende raabe; de styrtede op paa Dækket, da de troede, at han var i Kamp med Louis Cornbutte.

Striden paa Dækket var frygtelig; Vasling brødes med en Bjørn, som han allerede havde bibragt flere Dødsstik. Pistfende Luften med sine frygtelige Poter, stræbte Bjørnen at faa fat i Vasling, og denne saae sig trængt stedsse længere tilbage mod Skandsen; han ansaa sig allerede som fortabt. Men da Knaldede et andet Skud og Bjørnen faldt. Vasling hævede Blikket efter Lyden og saae Louis i Mesanmastens Vanter; det var ham, der havde truffet Bjørnen lige i Hjertet.

Gabet tilbagetrængte Taknemmelighedsfølelsen i hans Hjerte; men forinden han tilfredsstillede det, kastede han sit Blik omkring sig. Lupic var af Bjørnen strakt livløs paa Dækket, Joki parerede med Nød og Neppe den anden Bjørns Slag, der nhlgt havde voldet Lupic Døden. Forgjæves havde Dyret erholdt flere Saar; det kæmpede fuldt af Maseri, gjorde frygtelige Spring og udstødte en vild Brølen. Dets Kammerat vendte sig mod Korenden af Skibet.

Vasling brød sig ikke om denne, og kom tilligemed Herming Joki tilhjælp; men denne var alt kvalet under Bjørnens Omfavnelse, og da denne faldt for Vaslings og Hermings Skud, var det et Lig, den holdt i sine Arme.

„Vi ere nu kun to tilbage,“ sagde Vasling, „men skulde vi bukke under, skal det dog ikke skee uhevet.“

Hermin ladede, uden at svare, atter sin Pistol. Fremfor Alt maatte man see at befri sig for den tredje Bjørn. Vasling kastede Blikket mod Skibets Korende, men saae her, at Bjørnen klattrede der, for at faa fat paa Louis Cornbutte. Vasling lod Flinten synke og en vild Glæde asprægede sig i hans Træk.

„Ha! min Bjørn,“ raabte han med djævelsk Latter; „Du skylder mig denne Hævn!“

Louis Cornbutte var imidlertid flygtet op til Mastkurven, Bjørnen fulgte ham og var nu kun faa Skridt fra ham, da han sigtede paa den.

Vasling lagde an paa Louis, for at skyde denne, hvis Bjørnen skulde falde.

I samme Dieblis sprang Bjørnen op paa Mastkurven, saa at Masten ryste.

Vasling udstødte et Glædeskrig.

„Hermin,“ raabte han, „hent Marie, hans Brud.“

Da det rasende Dyr styrtede ind paa Louis, der søgte Beskyttelse paa den anden Side af Kurven, og den allerede med sine Kløer berørte hans Skulder, greb Louis fat i en Bardun og lod sig lynsnart glide ned paa Dækket — ikke uden Fare, thi midt paa Veien pøb en Kugle forbi hans Dre. Vasling havde fejlet ham. Næst kastede han sit Baaben bort, trak sin Dolk og ventede med fast Fod Louis, der med en blinkende Kniv styrtede sig mod ham.

Kampen skulde være afgjørende. Hermin var gaaet ned i Kabytten, og de vare altsaa alene. De tvende Døds-

fiender grebe hinanden med den venstre Haand, og En af dem maatte falde. Vasling søgte at faa sin højre Arm slunget om sin Modstanders Hals, for saaledes at kaste ham ned i Dækket, men Louis, der vidste, at den, der faldt, var dødsens, foretog ham; det lykkedes ham at omslynge ham med sine Arme, men han tabte sin Dolk. Et frygteligt Jammerkrig trængte sig i dette Dieblisk til ham; han gjenkjendte Maries Stemme, hvem Herming søgte med Magt at drage op paa Dækket. Han kjæmpede som en Rasende, men i samme Dieblisk faldt begge Fiender sig omslynge af frygtelige Arme.

Bjornen, som var stegen ned fra Mastkurven, var illet mod de Kjæmpende, som den holdt omslynge i sine Kjæmpepoter. Vasling laa nærmest Dyrlets Bryst; Louis faldt, hvorledes Dyrlets Klør trængte ind i hans Kød. Det syntes at være ude med Begge.

„Til Hjælp, Herming!“ raabte André Vasling.

„Herhvid, Penellan!“ kaldte Louis Cornbutte med Fortvivelsens Kraft.

Man hørte Skridt paa Trappen; det var Penellan og han var fri. Med et Skrig lagde han an og skjød Dyrlet i Dret. Bjornen udstødte et Brøl og Smerten bragte den til for et Dieblisk at aabne sine Arme, og Cornbutte sank udmattet til Jorden. Men ligesaa hurtigt sluttede Armene sig igjen, og i den sidste Dødsfægt rev den Vasling med sig til Jorden og kvalte ham i sin Favn.

Penellan ilte Louis tilhjælp, der lidt efter kom til sig selv; han havde heldigvis intet farligt Saar.

„Marie!“ var hans første Ord, da han aabnede sine Øine.

„Hun er reddet,“ sagde Penellan; „der ligger Herming med en Dolk i Livet.“

„Og Bjørnene?“

„De gaaede samme Vej, som vore Fiender.“

Louis og Penellan steg ned i Kabytten, hvor Marie siddende og grædende faldt i sin Brudgoms Arme.

Sorg og Trost.

Hermining var bleven lagt paa en Seng, men rallede allerede, hvorimod Rouquets Saar ikke havde Stort at bethde.

En større Smerte forestod Louis; hans Fader gav intet Livstegn fra sig. Var han død paa Grund af den skrækelige Scene? Man vidste det ikke. Den gamle Sømand var bukket under for Sygdommen; Mangelen paa ethvert Lægemiddel havde dræbt ham.

Louis og Marie sank fortvivlede ned foran Sengen og opsendte grædende Bønner for den dyrebare Faders Sjel. Matroserne lode dem være ene i Kabytten og steg op paa Dækket, hvor de slæbte de tre dræbte Bjørne hen i Forenden. Man besluttede at slaa Dyrerne, da deres Pels kunde være dem til Nytte, men det faldt dem ikke ind at spise Kjødet. Vaslings, Mupic's og Jofis Lig bleve lagte i en Grav, man hurtigt havde gravet i Sneen. Hermining fulgte dem snart; han døde allerede den næste Nat med en Gød paa Læberne. De tre Sømand udbredte tillige Teltet, igjennem hvis Revner Sneen faldt. Temperaturen var overordentlig kold.

Jean Cornbutte blev stædet til den evige Hvile under de Efterlevendes Sorg; han havde forladt sit Fædreland for at gjenfinde sin Son, og skulde nu bukke under for det haarde Klima. Hans Grav blev gravet paa en Høi, og de fromme Matroser offrede deres Brænde til et Kors.

Gervique, Grablin og Rouquet kunde, frelst ved de gjenfundne Citroner, fjorten Dage efter den skildrede Hændelse rejse sig fra Leiet og gjøre sig Bevægelse. Snart gav Jagten større Udbytte, og

da endelig Sværme af Bidskjæer viste sig, vidste man, at Foraaret var nær.

Efter Jevndøgn stod Solen stedse paa Himlen, og den bestandige Varme udøvede, hvor svag den end var, sin Indflydelse paa Isen. Briggen, som var hævet af Isens Sammenstrøming, sank umærkeligt, og i de første Dage i April var den i sit naturlige Niveau, skjøndt den endnu ikke var flod.

Mandskabet's Sundhed var udmærket, man traf ibrigt Anstalter til Opbrud og Louis Cornbutte studerede Korset. Endelig var Skibet sat i behørig Stand, og det var et overraskende Syn, da Seilene for første Gang igjen fyldtes af Vinden.

Tyve Mile Syd for Stedet, hvor Skibet laa, soom nede Ismasserne til det atlantiske Ocean; skjøndt Isen omkring Skibet endnu ikke rørte sig af Stedet, aabnedes der dog saaledes en Vej, som Louis vilde benytte.

Efter et sidste Besøg ved sin Faders Grav, forlod man Overvintningsbugten. Vinden blæste fra Nord og fyldte Seilene. En hel Maaned var Seiladsen farefuld, men Mandskabet, der var prøvet i Færet, var uforfærdet, og Marie havde et taknemmeligt Smil for Enhver.

Endelig mødte man Skibe, der seilede mod Nord paa Hvalfiskefangst, og tilsidst fik man lykkeligt Dinkirchen i Sigte. Bagten signaliserede Briggen, og hele Stedets Befolkning strømmede til Bredden. Matroserne bleve omfavnede af deres Familie og Venner, den brave gamle Præst sluttede Louis og Marie i sine Arme, og af de tvende Messer, han den følgende Dag læste, gjaldt den første den gamle Cornbuttes Befrielse af Skjærsilden, og den anden de tvende Forlovede, som i Nød og Modgang alt saa længe havde været forenede.

Billeder af Naturens Liv.

Duen.

Dueslægten danner Overgangen fra Værkerne til Hensene; særegent for dem er det tynde, i Spidsen lidt bøiede, ved Roden med en kjødaglig Ophøjning forsynede Næb, der blot pikker Kornene op for uden videre at lade dem glide ned i Kroen. Man seer strax paa de smukke smaa Fodder, at de ikke ere skabte til at strabe med. Alle Duer have lange Vinger og en bred Hale, som de udsolde under Flugten; men deres Størrelse og Fjerbeklædning frembyde mærkværdige Forskjelligheder. — Spurve-duen i Amerika er neppe større end en Værke; Ryggen er graabrun, Skuldrene blegebrøde med skinnende blaa Pletter, den smukt afrundede Hale sort med hvide Spidser. Den europæiske Ringdue, halvdanden Fod lang, er graaligblaa med gulrødt Bryst, sorte Ender paa Hale og Vinger. Kron-duen paa Ny-Guinea, i Ostindien en Husfugl, er næsten ligesaa stor som en kalkun's Høne, smuk blaa med rødbrun Dækfjer og hvide Løvsribber derover; dens Hoved er prydet med en prægtig Fjerhuff. Den mindste Due i Europa er Turtelduen med blaaligt Hoved og Hals, lysebrun Ryg og mørkere Pletter paa Vingerne. Den er en Trækfugl, der i Mai Maaned kommer til Sydskjællands Skove, men allerede i August drager til varmere Egne; den lader høre den bekjendte knurrende Lyd, der er meget godt gjengivet i det latinske Navn (*turtur*); ligesaa fhy og frygtfom den er i vild Tilstand, ligesaa tam og kjælen bliver den, naar den holdes i Værelserne; den er unægtelig den smukkeste af alle Duer, og det er et smukt Syn, naar den sidder paa en ung Piges Haand, og bliver kjærtegnet og kjærtegner.

Kampen.